

Za našo deco.

Lov na nosorože.

Dalje.

Ko v jutro se zbudi,
premišlja točno, kaj stori,
da nosoroga si dobi
in se z osličkom veseli.

Zdaj lutko mično tu sestavi
in z obleko svojo jo opravi.
lepa lutka, ni ji para,
nosorogu je prevara.
Ob deblo lutko že postavi
in čaka, da se zver pojavi.

Nosorog še vedno teče,
ker ga jeza znotraj peče.
Teče, skače, Miho hoče,
prej pač mirovati noče.

Ko do lutke zver pripiha,
misli ona: To je Miha!
Pa se v lutko zaleti,
da po zemlji kar bobni.
Rog se v deblo je zabodel,
joj, kak' nosorog je godel.

Sirite „Slov. gospodarja“!

Na to Miha baš je čakal,
b'd veselja je kar skakal.
Črnci sekali so drva,
Mihi so pomoč zdaj prva.
Eden z žago prihiti,
nosorog zelo kriči.
Rog v drevesu mu tiči,
Miha se ga ne boji.

Črnca tu pridno žagata,
kako, povem vam slika ta.

Miha z oslom zdaj odide,
nosorog za njima pride.

V kletki tu pa premišljuje,
da sama moč ne zadostuje,
ker boljše je ko žamet,
če ima kdo tud' pamet.

Dalje sledi.

**Katoliška mladina vseh šol — čitaj
„Nedeljo“!**

**Podi zavedno-katoliška že v svojih
nežnih mladih letih!**

Razni norci.

Malokatera beseda se rabi tolikokrat v slabem in dobrem pomenu, kakor beseda: norec.

Komaj se narodi dete, že ga imenujejo — malega norčka, če napolni s svojimi kričanjem ušesa vseh domačih ljudi. Mnogokrat zraste tak mladič v pravega norca, in nam pozneje s svojim praznim govorjenjem še mnogokrat povzroča uhoobol.

Lepe deklice imenujejo radi v mladostnih letih ljubeznive norčke. Toda ko postanejo velike, dobi z njimi mož mnogokrat prav prismojenega norca v hišo.

Kdor nima denarja, ostane vedno v ljudskih ustih ubog norec, in naj je prebrisan še bolj ko marsikateri bogatin, ki bi si prej zastužil imenovano besedo. Toda denar je denar in je celega sveta gospodar.

Kdor je v svojem srcu škodoželjen in hudoben, imenujemo ga: hudobnega norca. Glej tudi, če mora komu škodovati, a radi tega ni srečen, ker ni nikoli zadovoljen.

Več vredni so seveda dobri norci; toda tudi ti so malokdaj na dobrem, ker jih vsakdo rad za to ali ono priškrtno in si njihovo dobrosrčnost na mogoč način izkoristi.

Najbolj sožalja potrebni pa so stari norci, katerega pa pri drugih ljudeh nikdar nimajo. Kajti za smeh so preveč nerodni, za sožalje pa preveč — neumní.

Kakih prič se poslužujejo v Indiji?

Pred sodnimi poslopi v Indiji čepijo ljudje, ki se ponujajo tožiteljem in tožencem kot prič proti plačilu. Indijski advokat, ki se je izvežbal za zagovornika na Angleškem, je mirno priznal glede kupljenja prič: »Pri nas je pač enkrat ta običaj in mi Indijci ne moremo v tem oziru prepustiti mohamedancem samim te prednosti.«